

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Hr. Kim Behnke har åbenbart ikke forstået det. Det er jo stadig væk sådan, at vi ikke tror på, at det er hverken rimeligt eller godt, at det, hvis Danmark siger nej, bremser de 11 andre lande. Det er vores politiske vurdering. Det danske folk tager stilling til, om det danske folk skal være med eller ej, men vi har med 5 millioner mennesker ikke retten til at sige, at det, som 345 millioner andre vil, ikke skal blive til noget.

Det, vi skal sige ja eller nej til, er, om de må få lov til at bruge institutionerne i EF, og det siger vi så ja eller nej til – og jeg går ud fra, at vi siger ja til det. Men det er klart, at de 11 andre nationer så vil finde sammen og træffe beslutninger i det forum, som de så kalder en union, og så kan vi sidde ovre i et hjørne og kalde os EF-tilhængere eller EF-medlemmer, eller hvad vi nu vil, det er så vores egen sag.

Men når hr. Kim Behnke påstår, at man har retten på sin side, når man er 5 millioner over for 345 millioner, er vi vildt uenige med hr. Kim Behnke og Fremskridtspartiet.

Niels Helveg Petersen (RV):

Under førstebehandlingen var der mulighed for, og senere under tredjebehandlingen bliver der jo også mulighed for at føre en omfattende diskussion. Jeg vil derfor ved denne lejlighed pille nogle særlige emner ud, som synes at være af interesse i folkeafstemningskampagnen.

Folkeafstemningskampagnen er jo nu i fuld gang, og det er tydeligt, at atmosfæren omkring denne folkeafstemning er en helt anden end i 1972. 1972-kampagnen var præget af, hvad man kan kalde skyttegravskrig, at tilhængere og modstandere beskød hinanden systematisk og indædt ud fra meget fastlåste positioner.

Kampagnen denne gang er præget af eftertænksohmhed, en spørgende holdning hos befolkningen. Det er rigtigt, at man rundt om møder mange eksempler på, at mennesker har svært ved at følge med, at tage alt det stof ind, som denne kampagne omfatter, men jeg må også sige, at jeg er imponeret over, hvor mange mennesker der allerede har nået at sætte sig godt ind i stoffet og er i stand til og har lyst til at stille relevante spørgsmål og deltage i en relevant debat. Jeg synes, at kampagnen, som

den er forløbet hidtil, taler til befolkningens store ære.

Jeg tror, at også den publikation, der kom fra Folketinget, har været medvirkende hertil. Jeg synes, at Folketinget denne gang har haft en langt heldigere hånd med informering end ved tidligere lejligheder.

Siden sidst er der på det nordiske område sket noget: Finland har færdiggjort sin ansøgning, og det finske parlament har færdiggjort sin behandling af sagen. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde i en kort bemærkning, at når Sverige og Finland på dette tidspunkt vælger at søge optagelse, er det af politiske grunde, det er klart, men der er også i allerhøjeste grad økonomiske grunde til det.

Der er en meget uheldig udvikling og har været det i nogle år i de svenske investeringer, som i meget stort omfang finder sted uden for Sveriges grænser til skade for svensk økonomi. Det vil svenskerne selvfølgelig gerne lave om på, og også af den grund søger de medlemskab.

For Finland er den økonomiske situation i disse måneder – og det kan vare længe endnu – overordentlig dystert. Det østlige marked er faldet bort, samtidig med at landets hovedeksportvarer, papirvarerne, er i ringe pris, og det fører til meget store vanskeligheder for finsk økonomi. De er nødt til at orientere sig mod de vestlige markeder, som er de eneste, der kan købe de finske produkter. Jeg mener, det skal slås fast også i hele den nordiske diskussion, at der er solide økonomiske argumenter for svensk og finsk medlemskab.

Subsidiaritets- eller nærhedsprincippet er noget, der bringes op på de fleste af de møder, hvor Unionen diskuteres. Jeg synes, det er rigtigt at sige, at princippet, som det er nedfældet i Unionstraktaten, er godt, rigtigt og nyt. Det har ikke tidligere været nedfældet som en del af Unionstraktaten. Men det er også rigtigt at føje til, at hvad der til syvende og sidst kommer ud af subsidiaritetsprincippet i de kommende år er meget vanskeligt at sige noget om på nuværende tidspunkt. Det afhænger i meget høj grad af følgende spørgsmål: Hvilken brug vil medlemsstaterne og deres regeringer gøre af det? Vil man i de konkrete sager virkelig effektivt og vedholdende forfølge målsætningen, som er nedlagt i nærhedsprincippet? Vil man det, og evner man det, så kan princippet ned-